

■ **18-årige Ermin Salimusa** var på vej ind på en kriminel løbebane, men en tilsynsdom blev starten på et nyt liv for ham

På Vejle Kommunes børne- og familiecenter laver man individuelle planer for de cirka 100 unge, som er tilknyttet centeret af den ene eller anden årsag. I socialpædagog Thomas Esmann har Ermin Salimusa fundet en stor hjælp og støtte.

FOTO: BENNY F. NIELSEN

Det er muligt at vende om

Ermin Salimusa har altid været dygtig i skolen og et talent på fodboldbanen.

Men en rastløs sjæl kombineret med følelsen af konstant kedsomhed fik ham til at gå ned ad den forkerte vej.

Jeg havde en normal barndom, men alting var lidt kedeligt, fortæller den i dag 18-årige Ermin Salimusa, som kom til Danmark fra Kosovo i en alder af et år sammen med sine forældre og lillsøster.

De ankom til Tørring og flyttede en halv snes år senere til Vejle. Ermin havde svært ved at knytte venskaber, for han kedede sig hurtigt i fællesskab med sine jævnaldrende.

En dag var jeg ude at gå for mig selv. Jeg kan huske, at jeg skulle krydse vejen og i det samme var der en bil, som stoppede. De spurgte hvem jeg var, og hvad jeg lavede. Så startede det der. På en mærkelig måde blev jeg venner med dem, fortæller han.

Personen i bilerne var unge mænd omkring de 20 år med anden etnisk herkomst end dansk. De tog Ermin Salimusa ind og lod ham være

en del af deres fællesskab.

Det var rart med det nærvær. Jeg følte mig beskyttet. Der var ikke nogen, der kunne røre én. Det var som en familie, husker han og tilføjer:

Hos dem, gjorde man, hvad der passede én. Det kunne jeg godt lide. Det var lidt fedt.

Samværet med gruppen blev en dagligt tilbagevendende begivenhed. Det foregik som regel i de sene aften- og nattetimer, og derfor var Ermin nødt til at finde på løgnehistorier for at komme ud af huset på det tidspunkt.

Jeg sagde for eksempel, at jeg ville besøge min onkel, som boede lige overfor, eller at jeg lige havde brug for at være lidt for mig selv.

Men alene var han bestemt ikke. Han sad i gruppens klubhus, hvor der blev røget hash, taget stoffer og planlagt "knæk" - altså indbrud. Ermin var 13-14 år på dette tidspunkt.

Jeg brød mig ikke så meget om hash, men jeg tog kokain og amfetamin, fortæller han.

Klods om benet

Ikke underligt havde han svært ved at komme op om

morgenen og i skole.

Hans forældre bemærkede det og forsøgte at få ham til at tage sig sammen.

På daværende tidspunkt følte jeg, at de var to klodser om benet, som prøvede at styre et andet menneskes liv.

Lærerne på Langelinies Skole bemærkede også det store fravær, og her begyndte kontakten første gang med Vejle Kommune ved Børne- og familiecentret. Denne kontakt blev yderligere intensiveret, efter at Ermin forsøgte at begå et røveri mod en Shell-tank i byen. På dette tidspunkt havde han allerede været med til at begå et par indbrud sammen med sine ældre venner, men dette røveri var en solo-affære, og det endte galt.

Røveriet mislykkedes, og en halv time efter blev Ermin Salimusa taget af politiet.

Ikke noget at prale af

Fordi Ermin stadig var under 18 år kom Vejle Kommune endnu mere på banen end tidligere. En ungekonsulent blev tilknyttet og var med under afhøringen af ham. Efterfølgende blev der udarbejdet en handlings-

plan, som blev sat i værk i forbindelse med den tilsynsdom, som Ermin efterfølgende fik i retten. Turen i retten har Ermin ikke glemt.

Det var sgu ikke fedt. Det var ikke noget at prale af, og kunne jeg have lavet det hele om helt fra starten, havde jeg gjort det. Så var jeg slet ikke gået en tur den dag, siger han.

Det blev ikke bedre af, at Ermin som en del af dommen blev placeret på en døgninstitution.

Det var forfærdeligt at

være der. I tre timer om ugen måtte vi tage ud, og jeg ville bare gerne have min frihed lige meget hvad.

Frihed under ansvar

Ermin Salimusas ungekonsulent ved Børne- og familiecentret, Thomas Esmann, kunne se, at han mistrivedes under de stramme rammer, så da Ermin efter fire måneder og tre uger kom ud af døgninstitutionen, blev der udarbejdet en plan i samarbejde med Ermin, ungekonsulenten og Ermins social-

rådgiver.

Det fortæller Thomas Esmann, der er socialpædagog:

Hvad gør man med sådan en dreng? Stram struktur lykkedes tydeligvis ikke. Så måtte vi prøve en anden tilgang, hvor vi i samarbejde med Ermin sammensatte mål, som han selv kunne se meningen med.

Ermin blev placeret i Vejle Kommunes daværende hybelpjekt. Hyblen var en lejlighed, hvor Ermin måtte bo til gengæld for, at han